

Celý vesmír není jako váš malý svět!

Autor: Qark

Datum: 16. 11. 2006 11:40

URL: <http://www.qark.net/clanek/cely-vesmir-neni-jako-vas-maly-svet>

Asi největším problémem, který lidem brání v provedení nějaké činnosti, je jejich vlastní (a často naprosto mylná) představa o výsledku, které věří natolik, že činnost nakonec raději ani neprovedou - vzdají ji. Takovéto chování se týká především introvertů, kteří dokážou hledat mnohdy i zcela nesmyslné důvody, proč něco neudělat.

Život běžného člověka je ovlivněn jeho zkušenostmi. Život introverta je ale hlavně ovlivněn tím, co si sám vsugeruje, že skutečností může být. To je věc, která mu nejvíce brání v osobním rozvoji.

Hned vám to předvedu na příkladu: Představte si, že třeba navrhnu, že dobrý způsob jak dívku oslovit, je přijít za ní a zeptat se jí: „Kolik je hodin?“, protože je to jednoduché a zvládne to každý.

Normální člověk si to přečte, a buď mu to přijde zajímavé a vyzkouší to a nebo se rozhodne, na základě svých zkušeností, jinak. Introvert však začne hledat důvody, proč to neudělat a tak bude například přemýšlet nad tím, jestli to není trapné a v hlavě se mu budou vířit hrůzné a odkopávající reakce dívek. Nakonec díky nim dojde k názoru, že je to oslovení hloupé, protože ho reálná dívka utře - stejně jako ta v představách - a proto raději neudělá nic.

Jenže kde se bere ta jistota, že ten druhý bude reagovat tím nejhorším možným způsobem?

Důležité je si uvědomit, že proto, aby ostatní lidé došli vždy ke stejnému výsledku jako ve vaší představě, muselo by dojít k souhře minimálně tří zásadních věcí:

- ** Museli by mít pro své rozhodnutí naprosto stejné informace,
- ** mít stejný čas na jejich zpracování,
- ** a dle stejných myšlenkových postupů by museli dosahovat i stejných závěrů (priorit).

V ostatním případě by to byla prostě čirá náhoda.

Z toho tedy vyplývá, že aby mohlo dojít k naplnění hrozných představ o odmítnutí a jasném neúspěchu, je nutné dostat shodu ve všech třech bodech → což v praxi znamená, že oslovovaná osoba byste byli přímo vy sami!

Pokud tomu tak není, budete v nějakém z bodů v rozporu a dokud se prakticky nepřesvědčíte, bude

vaše představa (ač se vám může zdát jakkoliv reálná) pouze nepředloženou hovadinou, kterou budete sami sobě omlouvat, proč jste to neudělali. Bez praktického důkazu či dostatku zkušeností prostě můžete výsledek jen sami sobě nalhávat.

Vraťme se teď ale znovu k příkladu s dotazem na čas a ukažme si na něm rozbor situace, z něhož jasně vyplývá, že stoprocentní shoda vaší představy se skutečností není dána vašimi představami o výsledku:

** nestejně informace: Dívka neví, že ji někdo chce sbalit tím, že se zeptá na čas. Neví ani, že zkoušíte cvičit oslovení. To víte jen a pouze vy. Běžný člověk totiž předpokládá, že se na čas ptá ten, který nemá hodinky a čas ho zajímá. Je to tím, že dívka nemá stejné informace jako vy a tak si není ani v nejmenší jistá, že jde o něco jiného, než říkáte. Navíc základní reakce na tento dotaz je přece nějaká odpověď. Nikoliv spekulace či jasné odhalení jí neznámého záměru a poslání vás „někam“.

** nestejný čas k rozmyšlení: Uvědomte si, že dívka, kterou jste oslovili někde na ulici, nemá čas přemýšlet o stejných blbostech, jako vy v teplíčku doma, když si oslovení a reakce na něj připravujete. Moment překvapení totálně zboří jakékoliv představy o rozumné reakci. Zkuste se třeba sami zamyslet nad tím, jak byste reagovali, kdyby vám někdo za chůze po městě z ruky vytrhl mobil a utekl s ním. Takhle v teple domova vás možná napadnou desítky reakcí, ale v reálu byste jen stáli na místě a čuměli do prázdna, neschopni jediného slova. Tady vidíte ten rozpor mezi tím co „byste udělali“, když o tom přemýšlíte a tím co „doopravdy uděláte“ v reálné situaci. Z toho plyne, že i přestože by dívka měla navlas stejné informace o situaci jako vy, výsledek by byl různý, díky rozdílné reakční době.

** nestejně závěry: I kdyby ta dívka do podrobnosti věděla, že jde jen o způsob, jak ji oslovit, a měla na rozmyšlenou stejný čas jako vy, tak si NIKDY nemůžete být jisti, že na základě toho dojde ke stejnému závěru, že je to trapné!

Už chápete tu absurditu, když si myslíte, že znáte s určitostí výsledek nějakého rozhovoru, aniž byste jej provedli? Není lepší to zkusit, než o tom dlouze přemýšlet a pak bez reálného argumentu dojít k tomu, že to je trapné a nemá to smysl?

Jak je možné, že často v pravdivých výrocích jiných lidí hledáme chyby, ale dokážeme být dokonale přesvědčeni o svých mylných představách?

Lidé si prostě neuvědomují, že celý vesmír není jako jejich vlastní malinkatý svět, ani že se tento vesmír kolem jejich (introvertního) světa netočí. Nemáte-li dostatek zkušeností, nelze aplikovat závěry na celý vesmír, jen na základě toho, co si ve svém malém světě myslíte. Snažte si to uvědomit vždycky, když budete vynášet nějaké soudy. Jsou opravdu všichni lidé stejní jako vy? Mají důvod reagovat stejně? Mají stejné informace? Přemýšlí o nich stejně jako vy?

Zkuste si teď na chvíli vystoupit ze svého malého světa a přemýšlet o výsledku beze všech informací, které znáte. Vyhod'te všechny spekulace z paměti a vyzkoušejte si spontánní reakci. Jak byste běžně reagovali vy, kdyby se vás nějaká dívka zeptala na to „Kolik je hodin?“ Zkuste si

odpovědět okamžitě a intuitivně. Co byste udělali? Přemýšleli byste snad, proč se na to ptá a nebo byste nejdříve mrkli na hodinky a řekli čas? Najednou je výsledek jasný, že? Znenadání v něm nehraje ani důležitou roli, jak dívka vypadá, jakou má postavu, jestli je skvěle oblečená a další věci. Je to totiž úplně fuk. Prostě se vás někdo zeptal a vy odpověděli.

Podívejme se ale ještě na jeden příklad, který krásně ukazuje, jak lidé dokážou povýšit svůj vlastní svět nad celý vesmír a žít s pocitem, že jsou jeho středem.

V jednom z předchozích článků jsem psal o „[Seznamovací anketě](#)“, která spočívala v tom, že se ptáte dívek na otázky a výsledek ankety mi pak pošlete. Krom toho, že výsledek ankety může leccos prozradit o dívkách, které si vybíráte, je to i skvělá možnost k oslovení a seznámení se s dívkou.

Už ani ne za hodinu se pod článkem objevila tato reakce: „Priamo až vidím to odbitie - dnes si už 5-ty čo skúša takúto trápnu metódu balenia.“ (a potom se v podobném duchu táhly i některé další komentáře)

Ego těchto pisatelů se prostě utápělo v tom, že je rovno celému vesmíru a tak všichni lidé ví, stejně jako oni, o této anketě. Druhý den tedy budou obležené ulice a všichni se budou ptát na otázky z ankety a zároveň po ulicích budou pobíhat jen našťavané holky, které každého s chutí a radostí odbudou. Výsledkem je dojem, že je to celé trapné, zbytečné a budete u toho vypadat blbě, takže to raději nemá ani cenu zkoušet. (Neudělat nic je prostě pohodlnější.)

Pochopitelně je taková představa zcela nesmyslná. Stačí si vzpomenout na předchozí tři body a nebo na to jít alespoň trošku matematicky: V České a Slovenské republice je dohromady více jak 15 milionů obyvatel, článek četlo pár tisíc lidí, tak jaká je asi pravděpodobnost, že budete „pátý, další co zkouší tuhle trapnou metodu balení“? A i kdyby ta pravděpodobnost byla velká, byl by to opravu rozumný argument pro to, abyste to nezkusili? Vždyť - co když budete první?

Vidíte tedy, že při změně úhlu pohledu a díky odpoutání se ze svého světa zjistíte, že veškeré vaše obavy z oslovení dívky jsou naprosto scestné. Celý vesmír opravdu není stejný jako váš malý svět. Přemýšlejte o tom vždy, když budete hledat výmluvu proč něco neudělat či něco odsoudíte. Vaše vlastní pocity nesdílí celé okolí. Ostatní lidé prostě neví, že chrápete, že jste měli ráno podle váhy kilo navíc, že jste si četli tento web, že dneska oslovujete už desátou dívku, a další. To jsou fakta známá pouze vám, případně těm, kterým jste to sami sdělili. Ostatní okolo vás to opravdu neví, a i kdyby to věděli, bylo by jim to nejspíš jedno! Tak už sakra přestaňte hledat výmluvy proč něco neudělat, místo toho, abyste to udělali!